

Az utolsó reménysugár

Valahol a taba-el Ibarában...

El Hatrei fia el Reihat a világon szinte bármit megkaphatott az emir felhajtójaként. Ő – számos testvérével egyetemben – azonban olyasmire vágyott, amit pénzért nem lehetett megvenni: békére.

Már közel egy hónap telt el az amund követség – majd amund sereg- el Zashrai megjelenése óta. Azóta sok minden történt, a város védelmében részt vevő kalandozók is távolabbi vidékekre zarándokoltak, más-más okból. Voltak, akik további segítséget kínáltak, de olyanok is, akik a gyorsan szerzett vagyont mielőbb fel akarták élni – hiszen az Amundok eljövetelével bármelyik nap lehet az utolsó is. A dzsád államalakulatok emírségei kémcsapatokat küldtek a mélysivatag felé, azonban közülük egyetlenegy sem tért vissza, így hát biztossá vált, hogy elérkezett az idő.

A felhajtó ötödik napja kísért egy karavánt az Ibarában, amikor egy másik csoporttal való találkozáskor megütötte egy beszélgetés a fülét. Két napcserzette bőrű kereskedő beszélgetett egy pálmafa árnyékában, miközben délelőtti feketelevesüket kortyolgatták:

- Barátom, én mondom, a kékszemű förtelmeket senki nem állíthatja meg széles e világon. Eljönnek értünk, megerőszakolják asszonyainkat, rabszolgasorba hajtják gyermekeinket, minket pedig elbűvölnek a förtelmes mágiájukkal! – Mondta a bal oldali, bajuszos fickó, miközben idegesen gyűrűit tekergette ujjain.
- Én nem hiszem, hogy ilyen rettenetesek lennének. Ők sem halhatatlanok, állítólag el Zashránál néhány kalandozó is méretes léket vágott az egyikükbe! – reagált másikuk, kerek pocakját simogatva.
- De hát nem tudunk róluk semmit! A kódexek, melyek ezekkel a mocskokkal foglalkoznak rég elporladtak, még a legnagyobb tudósok is csak találgatni tudják, mi a gyenge pontjuk! Pedig én mondom, drága komám, ha kitudódna valami ilyesmi, az elsők között húznék dzsambiát ellenük! – válaszolt a bal oldalt ülő kereskedő, majd kiitta maradék kávéját a csészéből.
- Barátom, akkor már szedelődszködhetsz is, ugyanis azt hallottam a múlt héten, hogy van egy fickó, aki több ezer év tudását számtalan oldalon gyűjtötte és rendezte össze az amundokkal kapcsolatban, és nem melleleg valahol a környéken tartózkodik. Én nem tudom, merrefelé

lehet, de úgy hallottam, Abadanában látták utoljára. Ő biztosan tudja, mi a gyengéjük. – Tette hozzá a fiatalabbik, pocakos fickó.

- Én nem úgy értettem, hanem csak...-

El Hatrei fia El Reihat ekkor azonban már nem figyelt. Az emir keze alatt töltött évek alatt megtanulta, hogy minden egyes perc késlekedés végzetes lehet ilyen kérdésekben. Amit tudnia kellett, megtudta, így nem volt más hátra, mint hogy felkeresse a kérdéses tudóst. Szemébe húzta védüvegét, mellyel a sivatag porától védte szemét, majd tevéjére pattant, és elindult al Abadana felé. A kísért karavántól el sem búcsúzott, bocsánatot kérni mindig könnyebb, mint engedélyt.

Négy napon át ügetett, éjt nappallá téve, négy különböző tevével, az utolsó két napon már állva a nyeregben, hogy kímélje kisebesedett alfelét. Mikor elérte Abadana falait, szíve megnyugvást lelt, de esze jól tudta; feladata még közel sem ért véget. Számtalan embert ismert itt, és őt magát is jól ismerték, így nem volt nehéz megtudnia, hogyan is néz ki, akit keres: Negyvenes évei végén járó, jó fizikummal rendelkező, barna hajú, nagy szakállú fickó. Egy további órába telt, hogy kiderítse, mikor és hol látták utoljára; délkelet felé hagyta el a várost, lassan három hónapja, miután összeszólalkozott az emír egyik kevésbé jelentős tanácsosával. "Elég sok idő, mely alatt bárhová vetődhetett..." – gondolta magában el Reihat, de nem ő let volna, ha feladja a dolgot. Megmozgatott minden szálát, aminek csak köze lehetett a kérdéshez., de nem sok nyomra lelt, azonban a legvégén sikerrel járt. Utolérte ugyanis a tanácsost, aki beszélt az amundok szakértőjével, és kiderült, nem hitt az amundok eljövételében. Még az El Zashránál történeteket is csak legendának tartotta, egészen addig, míg maga a főtanácsos fel nem világosította, mekkorát is téved. Hibáját belátván önkéntes felmentését kérte a tanácsosi pozícióból, de a szakértőt nem tudta már megtalálni, azonban tudta, hol kell keresni.

Az a szóbeszéd járta, hogy gorvik bércei közt, Arascor városának környékén él, a hegyekben, magányosan. Már évekkel ezelőtt is ott élt, de nemrégiben visszatért az emirátusokba, hogy beszámoljon kutatásainak eredményeiről – azonban a nem várt fogadtatás miatt újra elvonult.

El Hatrei fia El Reihat személyesen beszélt ezután a főtanácsossal, majd magával az emírral is, és feladatul kapta, hogy találja meg a fickót. Ő maga tudta, hogy egyedül képtelen erre, különösen ilyen fáradtan, sérült üleppel nem vállalkozhat ilyen feladatra, a papok gyógyításaitól pedig mindig is a hideg rázta. Nem volt hát más választása, mint találni néhány megbízható kalandozót, minél hamarabb. Eszébe is jutottak azok az alakok, akik legutóbb a segítségére voltak, de nem volt biztos benne, hogy hamar elő tudja őket keríteni. Galradzsának – és értesüléseinek - hála tudott egy csapat kalandorról, akik épp a város falainak árnyékában letek menedékre a perzselő nap elől – futárt menesztett hát értük, hogy a Fekete Oroszlánba hívja őket, egy hamisítatlan dzsad teázásra.